ARICI POGONICI

Nr 3 ALBUM PENTRU CEI MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIȚA" 1964

Școala Elementară
Com. Zulumbăcești

De ziua mamei

Abia se-arată pîlcuri de cocori...
Nici n-a-nflorit grădina noastră încă...
Dar ghioceii albi, de sub ninsori,
I-am adunat cu dragoste adîncă,

Să ți-i aduc, în dar, de ziua ta;
Neînsemnat, buchetul meu, e poate,
Da-ntr-însul vei citi simțirea mea
Și gîndurile cele mai curate!

CÎNTEC DE PRIMĂVARĂ

Primăvară, iar
Vii ca să ne bucuri!
Ghiocei răsar,
Pomii-s plini de muguri.

Primăvară, vii
Iar şi-n văi şi-n munte!
Mieii aurii
Au cornițe-n frunte.

Crîngul plin de flori
Ni-l aduci, iar, nouă
Şi ni-l umpli-n zori
De cîntări şi rouă!

Miei şi ghiocei,
Muguri, coroniţe.
Ţară, anii mei
Ţie-ţi sînt mlădiţe!

Şi-nfloresc deplin,
Ţară minunată,
Pentru-al tău senin,
Pentru slava-ţi toată!

Mărțișoare

Cîmpul de nămeți,
Iată, se dezbracă.
Iezii cucuieți
Au ieşit la joacă.

Şi fetițe vin —
Ca şi tine: cîrne —
Mărțişoare din
Flori să le atîrne.

Lăudăroșul

— Cuțule, poți tu să-mi spui:
Unde-i Omul de zăpadă,
Că îmi pare că-l văzui,
Chiar și-aseară, în ogradă?

Cuțu cel lăudăros
Dînd din coadă vrea să zică:
— Păi, lătrai, și el fricos
S-a topit, atunci, de frică!

Vai, dar Cuțu n-are minte!
Numai cu minciuni se ține,
Pe sub soarele fierbinte,
De i-ar fi măcar rușine!

Poezii de
VICTOR TULBURE

Ilustrații :
IOANA CONSTANTINESCU

Zîna

Deodată, o zînă, pe dealul de platină,
Cosița-i de aur din goană și-o clatină
Și-n urmă dă iarba năvală sălbatică
Și-i zîna frumoasă, și-i primăvăratică.
Pe unde desculță ea calcă țărînile,
Tulpina-și ridică din brazdă și grînele
Și fug spăimîntate din cale-i zăpezile
Și-un viscol de floare cuprinde livezile,
Nu-i zînă mai mîndră în toate poveștile!
Cînd tîrgul o vede-și deschide fereștile,
Căci ea dacă rîde: răsare și soarele
Și-și sparg carapacea de gheață izvoarele.
Iar dacă-și înalță spre ceruri sprîncenele,
Sosesc de departe, cîntînd, rîndunelele!

Poveste cu un ceas

de AL. POPOVICI

Am să vă povestesc ceva. Mama mea se scoală foarte dimineaţă. Îi aud paşii ca prin vis. Calcă uşor, ca să nu ne scoale pe noi ceilalţi. Şi trebuie să ştiţi că mama se culcă foarte tîrziu. Are ea nişte ochi grozavi... Vede totdeauna năsturelul care-i gata să cadă la şorţul meu de şcolar în clasa I... Sau guleraşul alb care mai trebuie călcat puţin...

Şi dimineaţa, ca să se scoale la timp, pune ceasul să sune. Aţi auzit cum sună deşteptătorul nostru? Măi băieţi, sună grozav. Dacă dormi, ţi se pare că de undeva, de departe, vine un accelerat pe şine. Că un cazan de oţel a căzut de undeva de sus..., că un tramvai s-a oprit dintr-o dată din goană, scîrţîind din toate roţile. Sună şi te scoală... Mama e mulţumită că deşteptătorul o scoală la timp, dar de cele mai multe ori clopoţelul o sperie. Asta-i cu deşteptătorul. Şi o să vedeţi de ce v-am povestit despre el...

Aseară l-am ascuns. Să nu vă mire. Credeţi cumva că voiam să o fac să întîrzie la fabrică? Să vedeţi... Am ascuns ceasul sub pernă şi l-am învelit şi într-o flanea groasă. Apoi am adormit... Dimineaţa, dimineaţa de tot, am auzit ceva care bătea ca o inimă speriată. Era ceasul deşteptător care se lupta cu flaneaua şi perna... L-am auzit numai eu... Şi apoi m-am dat jos tiptil din pat... Afară era încă întuneric... M-am apropiat de patul mamei şi mi-am lipit obrazul de obrazul ei. Am simţit că zîmbeşte... În dimineaţa asta deşteptătorul n-a mai speriat-o din somn...

— Bună dimineaţa, mamă... Ştii, n-am avut altceva... Ăsta a fost darul meu...

Din calendar ne privea ziua de azi: 8 Martie.

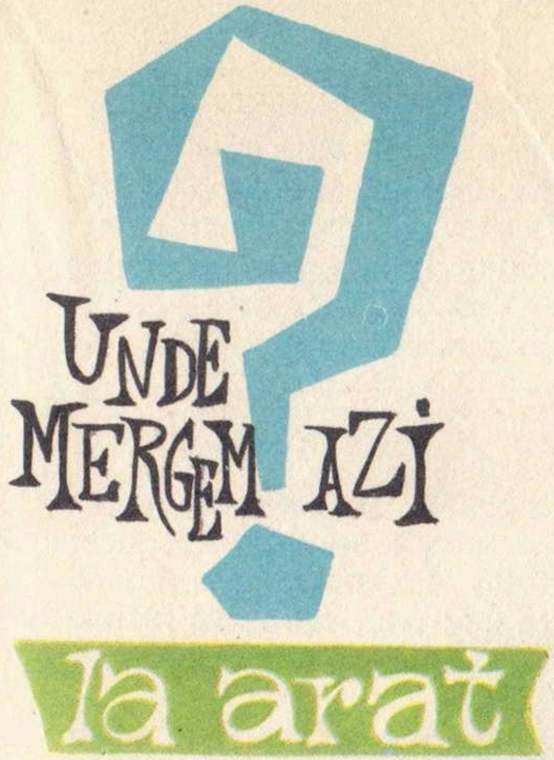

Ieri Dinu mi-a pus o întrebare: Tata făureşte tractoare. Vreau şi eu să le privesc şi să ştiu la ce folosesc? (O întrebare mai grea nici că se putea. Cum oare să-i explic unui băiat mic?!) Dar şi Dana mă întreabă de zor: Am un verişor tractorist. Mi-ar plăcea să văd ce mai face?

Bine, copii, pornim repede, repede, ca nişte fluturi, ca nişte lebede, acolo, spre cîmpii...

Zăpada, cum ne vede, fuge de noi. Iată, şi berzele se întorc înapoi. Soarele e de partea noastră, în zarea albastră, încălzind cu raze aurii dragile noastre cîmpii. Tii! Uite şi nişte ghiocei care cîntă din clopoţei, uite şi-o turmă de miei! Din incubatoare curge numai soare. Parcă s-ar rostogoli la vale mii de portocale şi mii de lămîi, care mai de care s-ajungă pe pajişti mai întîi. Ce să fie? Sînt bobocii şi puii de la gospodărie. Nici n-ai degete să-i numeri cît sînt de mulţi, dar poţi să-i asculţi: Piu-piu! Sînt un pui auriu. Mac-mac! V-o spun în faţă, sînt bobocul de raţă şi vreau pe lac. Cucu-cucurigu! Gata, s-a dus frigul. Ga-ga-ga! Vom putea zbura, vom putea cînta!

Atîta larmă nu s-a mai auzit. Dar şi cerul albastru s-a înnegrit, fiindcă pe sus, după cum v-am spus, vin mereu alţi şi alţi călători, şirurile lungi de cocori. E primăvară, peste întreaga ţară... Doi cîte doi, hop şi noi, printre flori, printre miei, printre privighetori, o dată cu soarele, să vedem ogoarele.

Opriţi-vă, luaţi-o încet! Nimeni nu-şi pune piciorul murdar pe-un caiet, iar un ogor arat e un fel de caiet liniat, un caiet deschis — ca să fie scris. Ogorul e deci ca o foaie de hîrtie, cam pămîntie, în care cineva, cu un anume condei, scrie cu temei.

Cît stăm ca să tot explicăm, din zare iată că apare un şir de tractoare. Nu cumva sînt păsări călătoare? Berzele albe, în stol, le dau ocol, de loc mirate de aceste păsări pe roate. Dinu tresare vesel şi fericit: «Sînt tractoarele pe care tata le-a făurit. Mi le-a desenat, mi le-a arătat, dar acum le văd la arat». E foarte adevărat. Tractoarele ară, din zori pînă-n seară. Fiecare din ele trage un plug, care aduce belşug, fiindcă pe pămîntul arat intră maşinile de semănat. Aţi auzit? Fiecare bob va da însutit, fiecare spic va da o pîine pentru azi, pentru mîine. Pămîntul e tăiat felie cu felie, ca o pîine la brutărie şi fiecare felie va creşte pentru noi orz, grîu sau păpuşoi. Pămîntul va fi o grădină, scăldată în lumină. În luna mai, toate vor înflori ca un rai, o mîndrie pentru întreaga gospodărie.

Iată şi tractorul a sosit, puţin cam obosit. Faceţi-i loc să stea şi daţi-i o cafea. Nu, nu, că nu bea. De cînd se face lumină, el bea benzină şi mănîncă foc. Nu stă nici o clipă pe loc. Aşa hărnicie mai rar să găseşti: bravo, să ne trăieşti!

PAUL ANGHEL

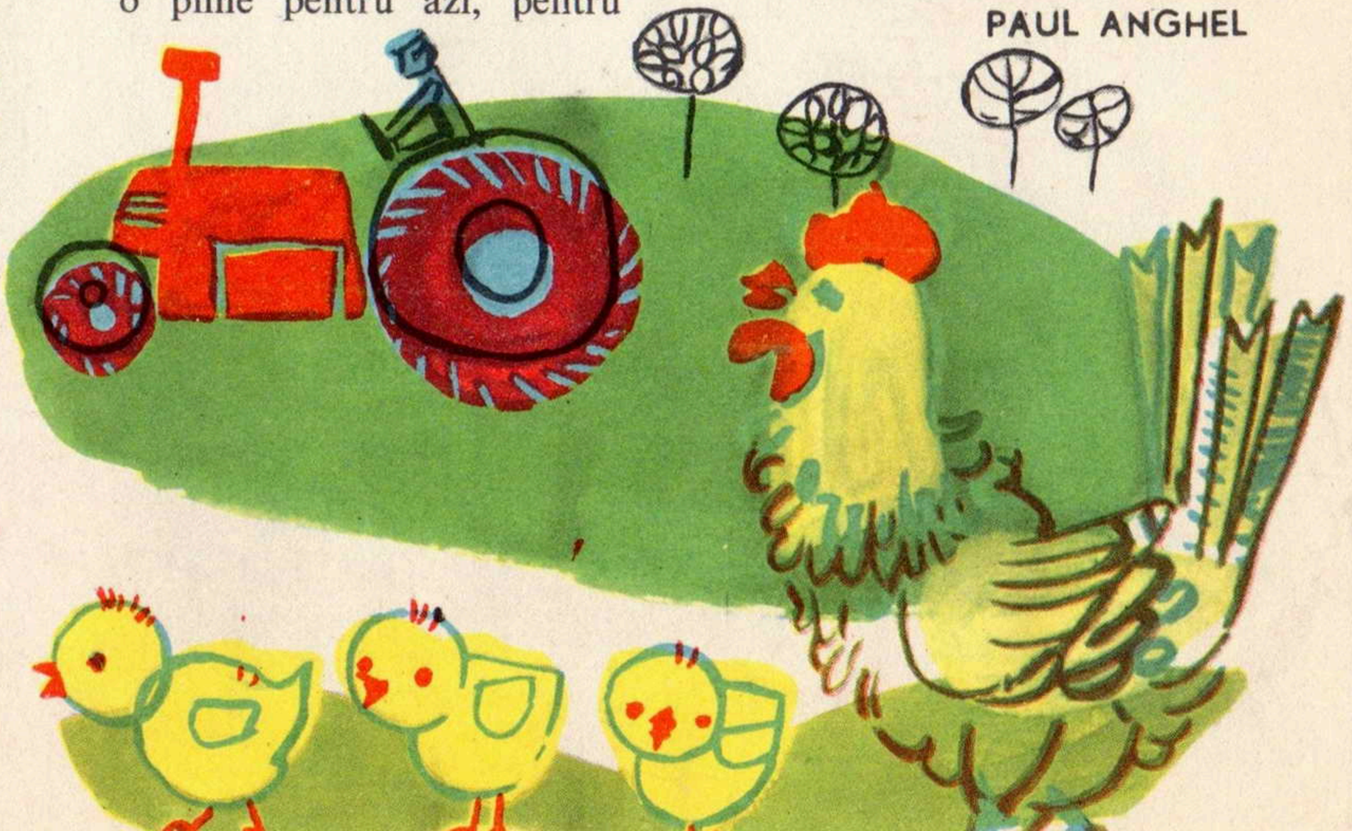

Primăvară

Pe cîmpia de cristal a ferestrei, şlefuită ca o pistă de aeroport, s-a auzit azi dimineaţă un bîzîit. Nu chiar de dimineaţă, ci mai spre prînz, către douăsprezece.

Spre amiază, lacul din fereastră s-a dezgheţat. A început să plouă, pe faţa de oglindă s-au prelins şiroaie, iar cînd ploaia a încetat, nu s-a mai văzut nimic decît blocul de vizavi. A apărut şi un curcubeu, mic de tot, desenat de cineva cu creionul.

Atunci s-a auzit, pentru întîia oară, bîzîitul acela. Ce să fie? Vecinul meu, celălalt doctor, termometrul aerian, mi-a făcut semn cu mîna că afară sînt plus 10 grade. E frig sau e cald? Să ieşim? Nu, să mai aşteptăm un pic! După gripa de săptămîna trecută, trebuie să trimitem întîi pe altcineva. Pe cine?

Am aşteptat... Şi dintr-o dată, pe sticla lucie ca o pistă de aeroport a apărut un fel de aeroplan demodat, cum se făceau pe la 1900. Copiii au rîs. Văzuseră avioane adevărate la un miting cu reactoare şi elicoptere, la Băneasa. Dan a văzut chiar Bucureştiul de sus, urcat într-un avion. Ce încredere ai într-un asemenea aeroplan de gumă, cît o gămălie de ac?

Dar maşina era vie, mişca. N-avea roţi, în schimb avea picioare, şase picioare, şi se silea să se smulgă cu ele din loc, ca din praştie.

— Să ştiţi că n-are benzină! a spus Dan, care doreşte de mult să se facă aviator.

— Ce fel de benzină foloseşte musca?

— Probabil miere. Să-i dăm miere.

I-am dat o picătură de miere pe un băţ de chibrit. Bîzîitul a stat, apoi s-a transformat într-un bîzîit pofticios, pînă cînd din miere n-a mai rămas nimic.

A venit şi motanul Grigore. A sărit cu laba pe ea.

— Bîîzz!

— Miau!

Imposibil s-o prindă. Ba, la un moment dat, motanul şi musca s-au întîlnit ochi în ochi, despărţiţi de sticlă, privindu-se amîndoi: musca speriată, motanul furios.

— Miau! adică aduceţi repede pompa de flit!

Motanul ştia din vara trecută că muştele se pot cel mai bine vîna cu pompa de flit.

— Daţi-mi pompa de flit, a cerut el, mîorlăind răsunător.

— Să i-o dăm?... Nu, e prima muscă!

Motanul ştie că muştele sînt rele, ne tulbură somnul, otrăvesc mîncarea, sînt hoaţe şi leneşe, dar aceasta e totuşi primul porumbel pe care ni l-a trimis acum, de dimineaţă, căldura.

— Ce faceţi voi acolo? întrebă cineva.

— Privim primăvara.

Am deschis ferestrele. Curcubeul de pe sticlă s-a întins peste tot oraşul, sărind peste blocul de vizavi, iar musca, bîzîind pe şoseaua lui de lumină, s-a făcut nevăzută, topindu-se în cer.

A scos capul şi magnolia, deschizînd spre noi nişte ochi miraţi, chiar atunci îmbobociţi.

— Copii, haideţi jos. E cald!

Dr. TERMOMETRU

Ilustraţie: EUG. TARU

ALBĂ CA ZĂPADA

Versuri: VICTOR TULBURE

Desene: NETI BIŢAN

Dragi copii,

Arici Pogonici v-a făcut cunoştinţă cu Albă-ca-Zăpada şi cei şapte pitici. Noi ştim cît de mult vă place să desenaţi: priviţi din nou cu atenţie pozele din numerele trecute ca să vă amintiţi de înfăţişarea Albei-ca-Zăpada şi a celor şapte pitici. De-acum încolo, ilustraţi voi singuri basmul. Desenaţi, coloraţi şi dacă sînteţi mulţumiţi de ceea ce aţi făcut, trimiteţi lucrările lui «Arici Pogonici», pe adresa cunoscută.

— continuare —

Trece-o lună şi-nc-o lună...
E în casă voia bună
Şi piticii fiecare
O-ndrăgesc ca pe o floare,
Ca pe-o soră. Dar şi ea
Ca pe fraţi îi îndrăgea.
Dar, acolo, la palat
Veste maşterei i-a dat
Oglinjoara năzdrăvană
Cum că-n casa din poiană
Albă-ca-Zăpada-i floare
Ce nu-şi află-asemănare
Şi va fi şi mai frumoasă.
Cum nici n-a mai fost
crăiasă.

Atunci maştera aproape
De trufie nu-şi încape
Şi turbează de mînie:
«Lasă, că-ţi arăt eu ţie!»
Şi grăbeşte cale lungă
În poiană să ajungă,
Nu în straie de mătasă,
Ci-n strai de negustoreasă.
Tocmai Albă-ca-Zăpada
Îşi umplea cu apă cada
Şi-aţîţa în vatră foc,
Cînd aude: toc-toc-toc!
Şi îi intră iată-n casă
Apriga negustoreasă,
Tot făcîndu-i temenele,
Înşirîndu-i la mărgele
Şi năframe, şi cercei,
Şi panglici, şi iminei.
— Fugi de-aci, că n-am nici timp...
Şi nici bani să-ţi dau în schimb,
Casa-i nedereticată...
Treci, mai bine, altă dată.
Astfel fata i-ar fi spus,
Dar vicleana i-a şi pus
De mijloc o cingătoare
Şi o strînge-aşa de tare
Încît, biata, ameţeşte,
Cade jos, înţepeneşte.

Seara, au piticii mei
Ochii-ncercănaţi şi grei
Şi în jurul ei stau strînşi
Şi-o jelesc cu ochii plînşi.
Unul însă, mai cu har,
Ia un foarfec din sertar
Şi, tăindu-i cingătoarea,
Fata-şi află răsuflarea.
Obrăjeii i se fac
Iar ca florile de mac
Şi-i străluce iar frumos
Părul ei de abanos.
Mormăie cei şapte-a ceartă,
Dar sînt bucuroşi şi-o iartă,
C-a scăpat de cingătoare
Şi de crunta vrăjitoare.

Năzdrăvana oglinjoară
Veste-i dă hapsînei iară

Desene : CLELIA OTTONE

PRIMĂVARA

Că trăieşte prea frumoasa.
Iar se mînie crăiasa,
Straiul iarăşi şi-l dezbracă,
Strai de cerşetoare-mbracă
Şi se duce zdrenţuită
Ca o babă gîrbovită,
Care, cică, rătăcise
Şi-n poiană nimerise.
Fata de la geam o vede,
Milă i-e şi i se-ncrede,

Drumul vrea să i-l arate
Gîrbovei împovărate.
Dar cînd peste geam
se-apleacă,
Baba iute-o şi înşfacă
Şi în păru-i de-abanos
Trece-un pieptăn veninos.
Vezi, din nou n-ai fost
cuminte!
Fată, n-ai luat aminte?

N-ai văzut că cerşetoarea
Era numai vrăjitoarea?
Pentru ce n-ai ascultat
Sfatul bun ce ţi s-a dat?
Pe podea, acum, întinsă
Zaci de-o vrajă grea
cuprinsă!
Şi piticii iarăşi au
Ochii plînşi şi-n juru-ţi stau!
Unul, mai puţin sfios,

Prinde părul tău frumos,
Pieptănul ţi-l ia în mînă
Şi ţi-l zvîrle în ţărînă,
Ca-n pustie să se ducă
Vraja care te usucă!
Te trezeşti abia-abia...
Meritai dojană grea...
Dar te legi c-o să-i asculţi
Pe frăţînii tăi cei mulţi!
Altfel vei păţi-o rău

Vine, vine primăvara
Şi în «Arici Pogonici».
Voi puteţi să-mi povestiţi
Oare ce se-ntîmplă-aici?

Şi-o să-ţi bată ceasul tău!
Încă, dup-atîta vreme,
Crunta-mpărătească geme,
Că oglinda în neştire
I-a menit nefericire.
Albă-ca-Zăpada este
Mai frumoasă ca-n poveste!
Şi mai mîndră se va face
La pitici trăind în pace!
Sare maştera-n picioare,
Spumegă de supărare
Şi îşi lasă iarăşi raiul
Din palat şi-şi schimbă straiul,
Se preface în muiere,
Care cică a strîns mere
Într-un coş, de dimineaţă,
Să le ducă-n tîrg, la piaţă.
Aţi ghicit: nu de pomană
Are drum chiar prin poiană.

— Bună ziua, copiliţă!
— Bună să-ţi fie, leliţă!
Mergi la tîrg?
— Da! Merg cu mere,
Cumva, dacă ai plăcere,
Ţine unul de gustare,
Că nu-i paguba prea mare!
Şi nici eu n-oi sărăci
Cu un măr ce-mi va lipsi.
Fata vrea, dar nu se-ndură
Nici să-l ducă pîn' la gură,
Nici să i-l azvîrle-n coş
Mărul bălăior şi roş.
Dar i-l ia hapsîna-n mînă
Şi mi-l şterge de ţărînă
Şi în două părţi mi-l taie,
Muşcă partea cea bălaie,
Iar jumatea lui roşcată
O întinde iar spre fată.
Cred că aţi şi bănuit

AJUTORUL PRISĂCARULUI

Badea Toader prisăcarul
Are-un ajutor de preț:
Un nepot cît degetaru',
Cîrn și blond, cu părul creț...

Și nepotu', ce mai, știe
Ca și unchiul meserie!
Numai că doar lui pe dește
Mierea i se cam lipește.

Cînd îl vede prisăcarul,
Zice blînd: «Ce faci,
nepoate?!»
«Păi... răspunde degetarul...
Fac... control de calitate!»

VINTILĂ ORNARU

Ilustrație: MIHAELA BARASCHI

Că e mărul otrăvit
Și că tocmai cea roșcată
Este partea-nveninată.
Cealaltă, sănătoasă,
Fu-nghițită de crăiasă
Fata însă, pasămite,
Bucățica și-o înghite,
Simte-n trup arsuri, încît
Îi rămîne măru-n gît
Și nu scoate un cuvînt,
Ci se-ntinde la pămînt.

— Ha! Ha! Ha! Ce bine-mi pare!
Rîde crunta vrăjitoare;
«Mi-ai scăpat de două ori,
Dar acuma o să mori!»
Și se duce vîjîind,
Hăulind, strigînd, jucînd,
În iatac se furișează
Și oglinda-și cercetează:
«Spune-mi, spune-mi, oglinjoară,
Cine-i cea mai mîndră-n țară?
Spune-mi, oglinjoara mea,
Cea mai mîndră e tot *ea?*»
Și oglinda glas dădu:
«Ea a fost! Acum ești tu!»
Către seară, frînți de soartă,
Își plîng frații sora moartă.
Inima li se sfîșie,
Casa li-i de-acum pustie.
Cu ce leac s-o întremeze?
Moarta cum s-o învieze?
Bieții frățiori mărunți
Nu mai pleacă-n zori în munți,
Ci prind raclă să cioplească
Din cristal, s-o șlefuiască,
Ei mereu, mereu să-i vadă
Fața albă de zăpadă,
Care parcă doarme vie
În văl alb de cununie!

(Va urma)

FĂNUȚA și pițigoiul gabben

Desene de
FLORICA CORDESCU

Versuri de
AURORA CORNU

CAP. I

CUM FĂNUȚA S-A PLICTISIT DE CEI DOI PRIETENI

În casa unui pădurar
Trăiau trei prieteni, cum arar
Se mai vedeau.
Întîi Stăpîna.
O fată scundă cît aluna,
Cotoiul Mişu, zis miau-miau,
Negru catran şi ager foc,
Şi Crațe, un dulău olog.
Şi într-o bună dimineață,
De cum mi s-au spălat pe față,
Toți trei porniră la plimbare,
Pîş-pîş prin neaua lucitoare.
Şi după ce aproape-un ceas
Cu bulgări s-au bătut şi-au-tras
Cumplit de nas
Pe omul de zăpadă-n joacă,
Nu mai avură ce să facă;
Programa zilnică-mplinită,
Fănuța cască plictisită:
«Aş vrea o jucărie, zice,
Să cînte şi să nu se strice.
M-am plictisit, mereu, cu voi».
Din cer parc-au căzut cei doi.
Trişti, umiliți, în coadă stînd,
Ei se gîndesc acum profund.
Şi, cum stătea, tristul motan
Simți sub labă-un bolovan,
Şi ce credeți voi?
Găsi ceva tare de soi:
Găsi un pițigoi.

CAP. II

CUM MOTANUL ŞI-A GĂSIT BELEAUA

Şi biet cotoiul, ce să ştie,
Un pițigoi e-o jucărie,
Gîndi că poate pe stăpînă
O-nveseleşte şi-o îmbună
Această nouă jucărie.
Crațe în fălci îl luă uşor
Pe înghețatul zburător
Şi-l puse fetei la picior,
Deşi pe bietul Mişu parcă
O presimțire îl încearcă

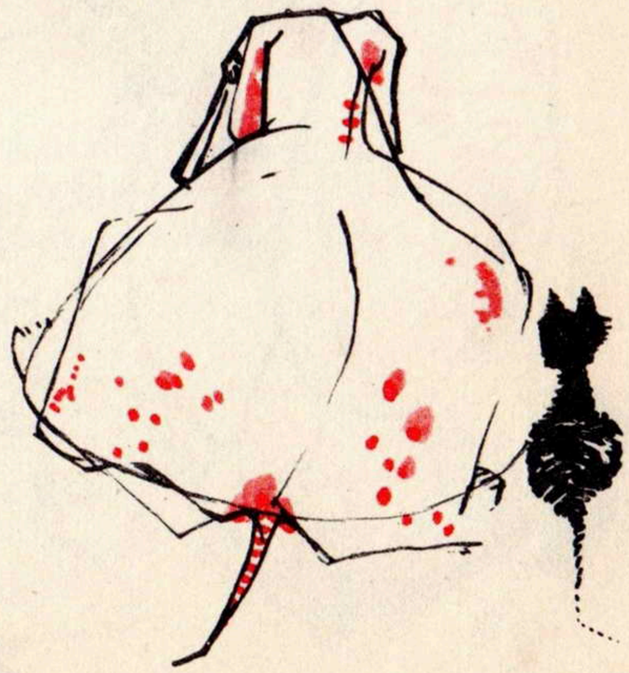

CAP. III

CUM ARATĂ PIȚIGOIUL

Pe alba pernă de zăpadă
Fănuței îi fu dat să vadă
Un zburător cu palid cioc,
Cu trupul mic cît un ghioc,
Cu-aripi albastre de oțel
Întinse larg; sub guşă, el
Avea pieptar de aur gros
Şi mort părea şi mai frumos.
Fănuța stete înlemnită
Şi inima, tic-tic, grăbită,
I se umplu într-o clipită
De milă şi de drag ce-i fu.
Aşa frumos i se păru
Acel hoinar fără stăpîn
Şi-l încălzi duios la sîn.

CAP. IV

CUM ÎNVIE PIȚIGOIUL

In casă lîngă foc mocnit
Stă pițigoiul amorțit.
Fănuța începu să-i frece,
Cu grijă, trupul mic şi rece
Şi delicatul, palid cioc,
Şi țepenele picioruşe.
Şi iată că acum deodată
Din păsărica înghețată
Parcă ar răsări o floare;
Guşa-ncepu să se-nfioare,
Pana de-oțel se albăstreşte,
Puful pe pieptu-i străluceşte
Parcă suflat cu praf de aur
De un gingaş şi meşter faur.

CAP. V

DAR CE ESTE BUCURIA UNUIA ESTE SUPĂRAREA ALTUIA

Vai, Crațe şi cu Mişu, afară,
Sînt trişti de parcă stau să moară,
Căci părăsiți sînt de stăpînă
În iarna rece şi hapsînă.

CAP. VI

PLANUL COTOIULUI MIŞU

Şi, cum plîngeau fără speranță,
Rămîn cu ochii fix la clanță,
Căci clanța mişcă.
Şi Fănuța
Ieşi în gerul care pişcă
Cu mii de dinți şi dă fuguța
Să scoată apă din fîntînă
Într-o cofiță. Asta-i bună!
Nici o privire către ei
Cum nu priveşti nişte mişei.
Cotoiul Mişu, desperat,
De furie s-a sufocat,
Dar, precum ştim că-i ager foc,
Un plan a născocit pe loc:
«Cînd trece fata printre noi
Ne facem că pornim război.
Vrei dumneata să mă insulți?
Şi eu la fel,

Să ne-ajutăm şi noi nițel.
De mă asculți,
Va crede dînsa că-i o ceartă
Şi va veni să ne despartă,
Să ne împace, să ne ia
În casă, ca să fim cu ea».

Zis şi făcut. Cînd fata vine,
Cei doi încep: «Mă mir de tine
Cam cît crezi pă-căt-os, motan
Că rabd să fii un mitocan?»

Şi hați de ceafă l-a-nşfăcat
Pe Mişu, însă delicat.
Cotoiu iute-a ripostat:
«Mi-au auzit urechile
Că thh... e-apucară strechile
Că mă bîrfeşti, vai, mor! mi-e rrrrău!»
Şi trosc o labă pe dulău.
Dar din greşeală-a tras cam tare
Cu gheara lui usturătoare
Si Crațe, de durere plin,

Îl scutură de praf puțin
Pe Mişu, care, mînios,
Mai trase-o gheară,
Şi de jos
Făr'ca vreo plată să mai ceară
Țîşni-ntr-un pom, țipînd spre fată:

«Mhîrlau!
Mhîrlau!
Vreau judecată!»
Dar fata noastră intră-n casă.
Cei doi cu mutră fioroasă
Rănile-şi ling în graba mare
Şi se gîndesc la răzbunare.

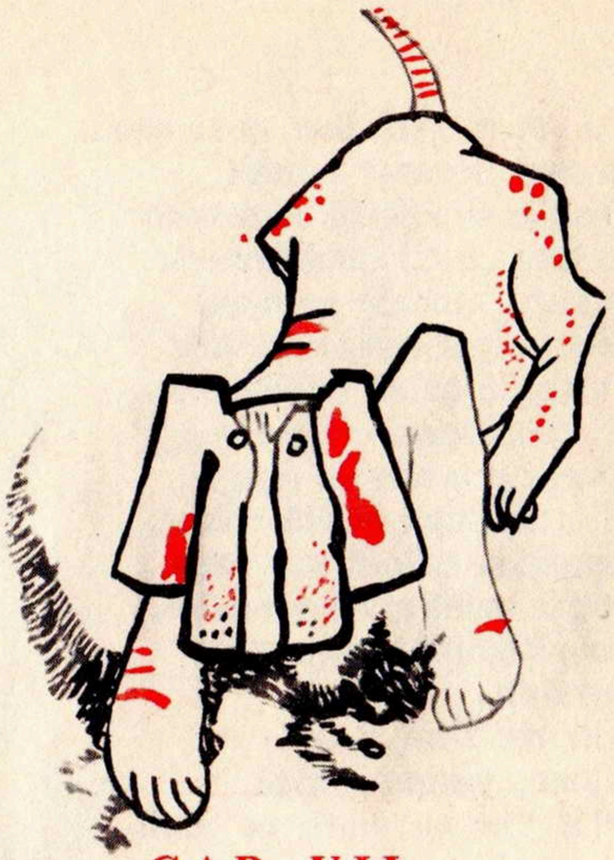

CAP. VII

NEAŞTEPTATA DISCUȚIE DINTRE PIȚIGOI ŞI FĂNUȚA

Pe masă-o colivie mare
A fost umplută-n graba mare
Cu apă, cu semințe dulci,

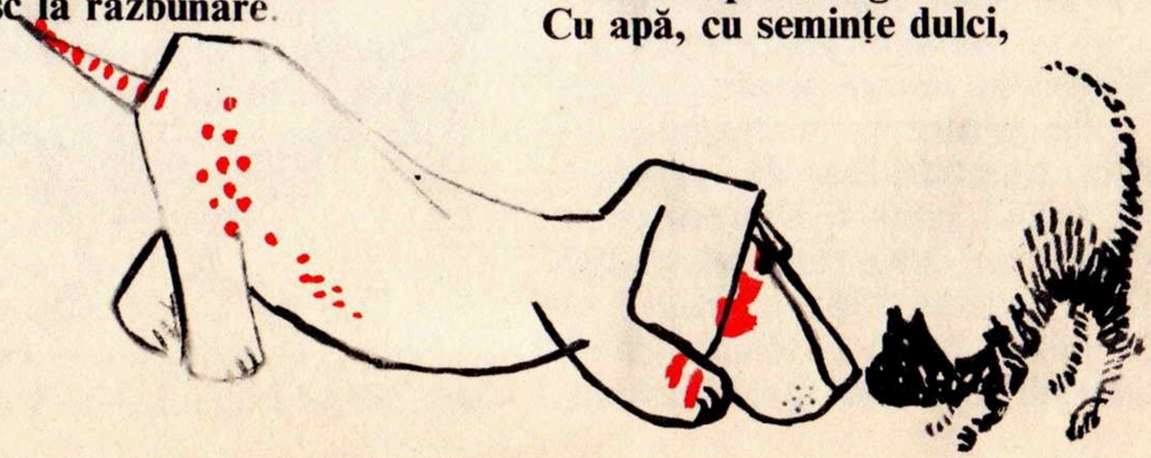

Cu pat de puf, bun să te culci,
În care doarme amețit
Frumosul oaspăt, nou-venit.
În fața cuștii somnoroasă,
Fănuța, coatele pe masă
Și-n palmă sprijinit obraz,
Așteaptă ca să-l vadă treaz
Pe zburătorul cel pribeag,
Care-i era atît de drag.
Și iată, după multă vreme,
Trupul se-nfioră sub pene,
Fetița ochii mari deschise,
Iar pițigoiul încă-n vise
învăluit,
Într-un alint,
Alene, gingaș, ciripi
«Tii, dar ce mult, ce mult,
dormii!
Dar unde sînt?
Ce?
Ce?
Vai mie!
Dar asta e o colivie!
Fetițo, lasă-mă să zbor,
Că dacă nu, eu mă omor!»
«Să te omori?» fetița zice,
Sărind în sus ca o alice
Și de mirare și de teamă.
Aici ai totul, bag de seamă,
Ai hrană, apă și căldură,
Primit cu drag ești, nu cu ură.
Dar pițigoiul trist vorbi
Și glasul inima-i topi:
«Copiii mei sînt în pădure

Și baba rea poate să-i fure
Și mama lor e singurică
Și-acuma bieții mor de frică.
O, lasă-mă, eu sînt al lor.
De nu mă lași eu mă omor»,
Fetița zise: «Nu se poate,
Doar eu mi-te-am scăpat de
moarte».
«Eu sînt o pasăre ciudată,
Răspunse el, în libertate
E soarta mea ca să trăiesc,
Să cînt, copiii să-mi hrănesc.

Un pițigoi în colivie,
Aceasta toată lumea știe,
Cum n-ai știință nici atît?
Află că-și pune gheara-n gît.

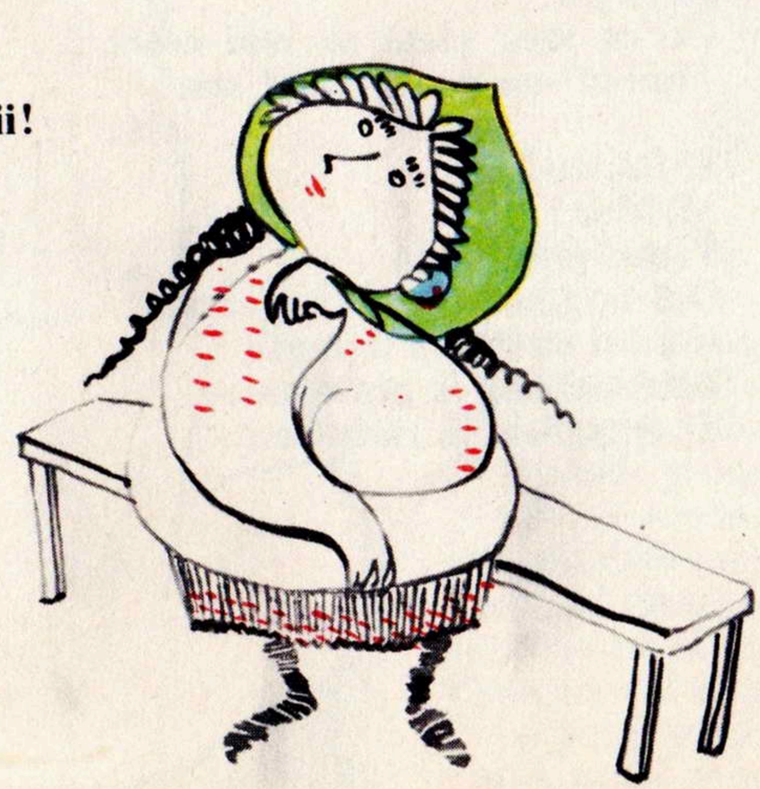

Cu pieptul sfîşiat el moare,
Dar nu trăieşte-n închisoare».

CAP. VIII

NEAŞTEPTATA ÎNTORSĂTURĂ A LUCRURILOR

Pe gînduri a rămas copila,
Apoi a copleşit-o mila:
«Eu nu pot să te țin cu sila.
Poftim, eu uşa ți-o deschid».
Aşa a spus, apoi grăbit,
Cu-o mînă lacrima şi-a şters,

La uşa casei ea a mers
Şi a deschis-o, apoi cuşca,
Şi iată, parcă-a tras cu puşca
Sau cu un arc, cu o săgeată,
Albastră, roşie, aurie,
Aşa porni din colivie,
Dar mai apoi
Zbură-napoi
Şi-oprindu-se puțin la geam
Vorbi Fănuței, stînd pe-un ram:

«Fetițo, mulțumesc frumos
De gestul tău cel omenos.
Am să mai vin din cînd în cînd
Să-ți cînt!»
Ştergîndu-şi ochii-ncetişor,
Fetița zise: «Salutări
Să dai familiei matale!»
Şi pasărea porni la cale,
În timp ce fata, Mişu, Crațe
Rîd împăcați şi-şi cad în brațe.

MUSAFIRI

Text şi desene de
GELLU NAUM

Noile aventuri ale celor trei eroi «pinguinul Apolodor», «Amedeu cel mai cumsecade leu», «Cangurul Ilie, blondul din fotografie».

„Arici Pogonici", album pentru cei mici, editat de revista „Luminița", apare lunar. Adresa: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17.60.10. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli pînă în ziua de 23 a lunii.

Costul abonamentelor:

pe 3 luni—4,50 lei;
pe 6 luni — 9 lei.

40.539

Lei 1,50

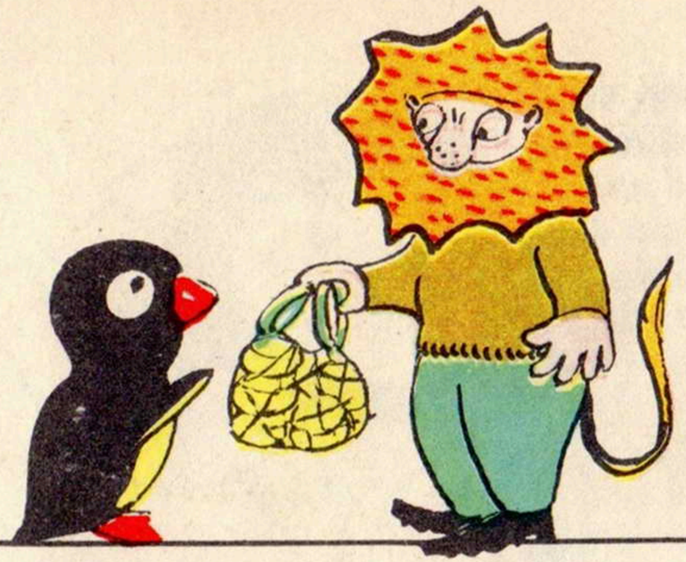

1. **După ultimele ştiri,**
Astăzi vom avea la masă
Şi vreo cîțiva musafiri.

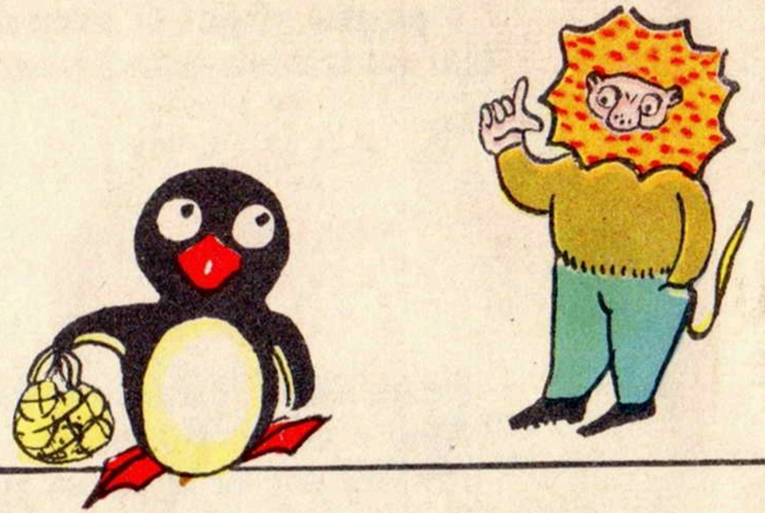

2. **Şase ouă ai în plasă,**
Du-le tu, frumos, acasă,
Fii atent să nu le spargi:
Plasa are ochiuri largi.

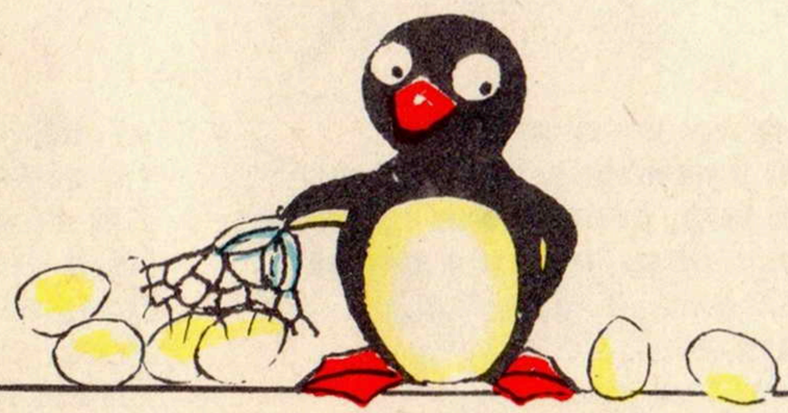

3. **De atent, a fost atent,**
Le-a ferit şi de ciment,
Şi de zid, şi de curent,
Dar n-a fost suficient.

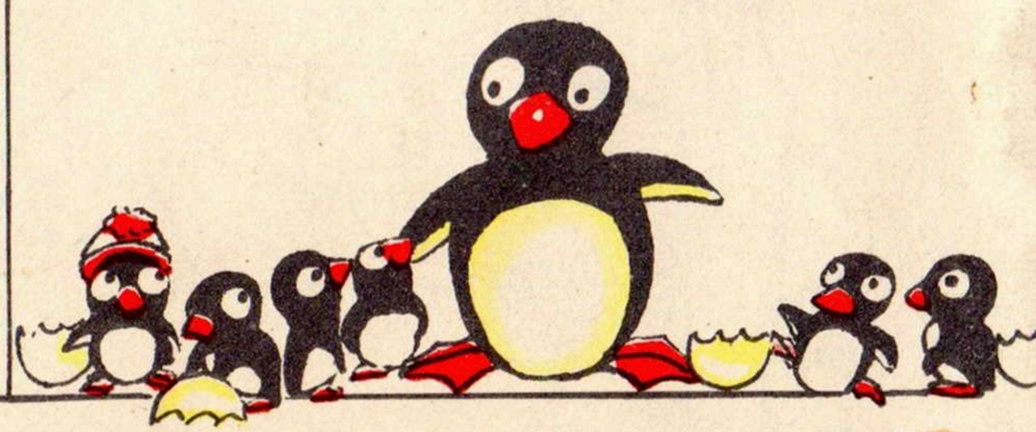

4. **Plasa nefiind prea nouă,**
Au ieşit prin accident
Şase musafiri din ouă...